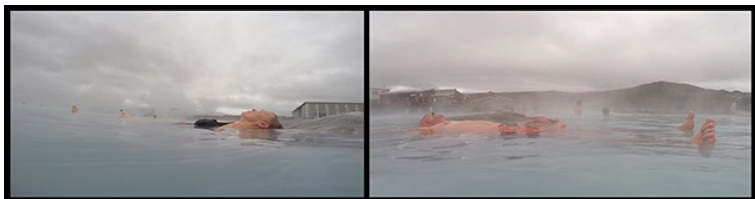

Nordkapp

2019

2019

Kerteminde – Nordkapp

44 dage i autocamper langs Norges vestkyst med
Livsnyderne Mogens 71 år, Rita 69 år,
Nino - Springer Spaniel 2 år, Diva - Bichon Havanais 9 mdr.

Onsdag d. 20. maj 2019 – Torsdag d. 11. juli 2019

Af: Livsnyderne – Rita & Mogens Lauritsen

Livsnyderne er Mogens årgang 1947 og Rita årgang 1949. Vi har rejst rundt om i verden, vandret, sejlet, 'udforsket' eventyret, ganske ofte udenfor alfarvej, og flyttet egne grænser i målet på oplevelser, gerne lidt uden for turiststrømmen. Da vores søn engang skulle fortælle om sine forældre, kaldte han os livsnyderne, og det blev vi rigtig glade for at høre. Vi har boet i USA i 4 år og i Kuwait i 2 år.

Forord

Livsnyderne afholdt tidligt på året deres helt eget FV-valg 2019 Valgets vinder blev Norge FV er naturligvis forkortelsen for Ferie Valg

I mange år stod traveturen op til Preikestolen på Livsnydernes ønskeliste og nu skulle det være. Livsnyderne svægede i planlægningsfasen i smukke, skønne, betagende steder i Norge, der kunne besøges ved at følge de mange Norske Nationale Turistveje. Og for enden af alle veje og steder... der stod Nordkapp og bankede på som et drømmemål.

Camperen blev pakket, hundenes vaccinationer checket og diverse piller indtaget under behørig dyrlægekontrol med efterfølgende dokumentation i begge hundepas.

Hus og kat blev overladt i 'familiepleje' og Livsnyderne - Mogens og Rita og deres to firbenede livsnydende hunde Nino og Diva, drog afsted på 44 dages smukke, skønne, vidunderlige naturoplevelser langs Norges vestkyst og efter 4.777 km blev drømmemålet Nordkapp nået.

Stjle fjelde, smalle, snoede bjergveje, turkisgrønne søer, isbræer, dybe fjorde, norske søde jordbær, *angreb på autocamperen*, silende regn, solskin og badeture i Norskehavet, vandreture i fjeldene, ja, oplevelserne stod i kø...

Kom med på Livsnydernes fantastiske 10.002 km lange rejse til *toppen af verden* og retur til Danmark igen. En oplevelse for livet.

God læselyst.

Livsnyderne

Mogens 71 år og Rita 69 år
Nino, Springer Spaniel 2 år
Diva, Bichon Havanais 9 mdr

Kerteminde – Nordkapp

Onsdag d. 20. maj 2019 – Torsdag d. 11. juli 2019

FV 2019 – Fjordline – Tour of Norway

1. dag onsdag d. 29. maj 2019

FV 2019 er netop overstået, og som Mogens postulerede, så var der kun én vinder. Nuvel vist er der FV-valg Folketingsvalg, men det er altså først Grundlovsdag d. 5. juni. Vi har blot afholdt vort eget FV valg = Ferie Valg 2019. Og vores vinder blev *Norge*. I autocamper langs Norges vestkyst, og med fokus på at køre på så mange af de 18 norske *Nasjonale Turistveger* som muligt.

Men først med Fjordline til Kristiansand. Hundene må gerne sejle med mod betaling, og skal opholde sig i bilen eller på agterdækket under overfarten. Det understreges x flere, at de ikke må komme indenfor. Fint, fint tænkte vi, og da lille Diva er i løbetid, er det ikke så smart at begge hunde opholder sig i bilen. Diva må med op på agterdækket, det er jo *bare* 2 timer og 15 minutter. Det må vi nok kunne klare.

Vi var dog på ingen måde forberedt på alt det saltvand, der blæste ind i forstøvede sprøjt fra de enorme hækbølger. Ej heller var vi forberedt på vinden, og ej heller på det utætte halvtag, hvorunder vi lige akkurat kunne sidde på meget smalle bænke. Vi blev *så våde og kolde!*

Vi undrede os over, hvor de øvrige hunde og deres ejere blev af, som fra starten også opholdt sig på agterdækket? Meget våde og meget kolde af saltvandsprøjtene blev vi enige om, at omdefinere *agterdækket* til også at omfatte de sidste par stolerækker lige indenfor døren! Hvilken befrielse at komme i læ og tørvejr. Diva lå pakket ind i et tæppe og sagde ikke én lyd på resten af overfarten. Og vi var ikke de eneste, der havde redefineret begrebet *agterdækket*! Det må Fjordline kunne gøre bedre.

Vi fandt en stor P-plads i Kristiansund ved en lille havn og med udsigt til en kampestensborg fra 1600 tallet for natten. Der holdt også en del store biler med forskellige reklamer på for TV selskaber og for *Tour of Norway*. I aftenens løb kom flere til.

Det viste sig, at vi overnattede på stedet for målopløbet for cykelryttere fra hele verden, der i morgen skulle ud på 3. etape af 5 på *Tour of Norway*. Og hvis vi ville kunne køre videre herfra i morgen, så måtte vi tidligt afsted. For, som vi fik at vide, rigtig mange veje blev *stängt* af sikkerhedshensyn for cykelrytterne.

Dorga – Lauvik – Oanes – Tau

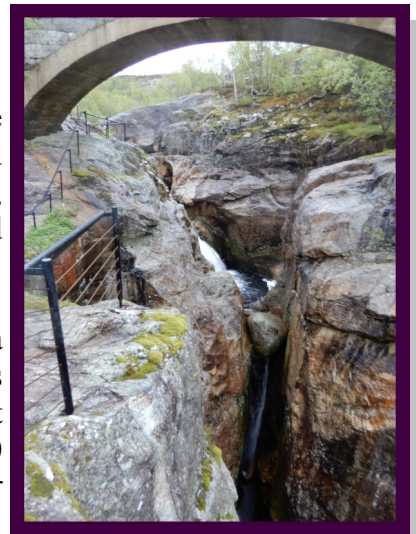
2. dag torsdag d. 30. maj 2019

Tillykke datter Lone med 45 år.
Vi face timer.

Efter morgenkaffen så blev vi lukket ud, og kørte vores egen æresrunde på opløbsrunden! Turen går mod Stavanger. Målet er Tau, en lille havneby ikke langt fra Preikestolen.

Det øsregner det meste af dagen, og visse steder ligger tågen tæt og tyk. Vi snor os ad stejle, smalle veje ud og ind langs store søer, elve og høje, stejle fjelde, og gør holdt ved Dorga Fossen, hvor vi traver en lille tur.

Efter en 8 minutter færgetur (250 NOK) fra Lauvik til Oanes, når vi efter 20 minutters kørsel til Tau Lystbåde Havn. Et hyggeligt sted med plads til blot 7 autocampere. 150 NOK alt incl. Og på forunderlig vis bliver det tørvejr og solskin ved 18-tiden.

Preikestolen – Preikestolen – Preikestolen

3. dag fredag d. 31. maj 2019

Jubii, tørvejr, og sol ind i mellem. Det lover godt for dagens vandretur til Preikestolen ved Lysefjorden.

Og det blev en pragtfuld, og til tider særdeles anstrengende, stejl vandretur i meget ujævnt terræn med en stigning på 500 m. Det gik op og ned af store klippeblokke, henover særdeles fugtige, mudrede engområder og opad, opad, sluttelig ad en smal sti, til det høje, flade, enorme klippe plateau Preikestolen. Preikestolen ligger 604 m over Lysefjorden og med høje, stejle fjeldsider ned til Lysefjorden, lodret ned, intet rækværk.

Det tog 2,5 time at komme til tops og det samme ned igen. Her kom især *bremse* musklerne i lårene på arbejde. Turens længde i alt 8 km.

Begge hunde hoppede lykkeligt afsted, og klarede turen i fin stil, om end især Diva var godt træt og den lange hvide pels godt mudret til ved hjemkomst. Det blev til et lille brusebad til Diva.

Dernæst sad vi alle 4 i solen og nød vores skønne aktive dag.

Vi hørte første gang om Preikestolen for omkring 25 år siden, og det har gennem årene været et tilbagevendende ønske at trave op til dette sted. Det besøges hvert år af ca. 300.000 turister, og vi mærkede da også tydeligt presset på både parkeringsplads (250 NOK) og stien. Det meste af tiden følte vi os som en del af en uendelig række af myrer på vej mod det givne mål.

Det blev et herligt velfortjent hvil, højt oppe på plateauet med vel nok omkring 100 andre vandrere, der ligesom os, var opstemte og glade over at have nået målet.

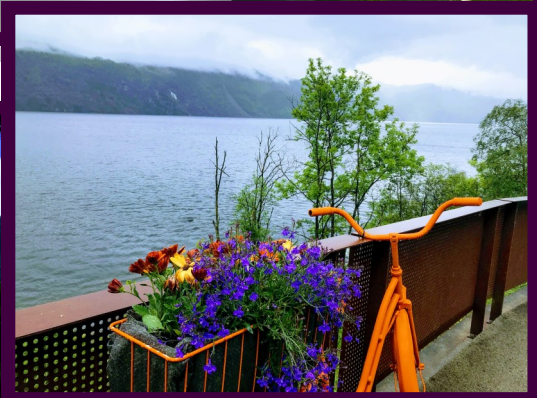
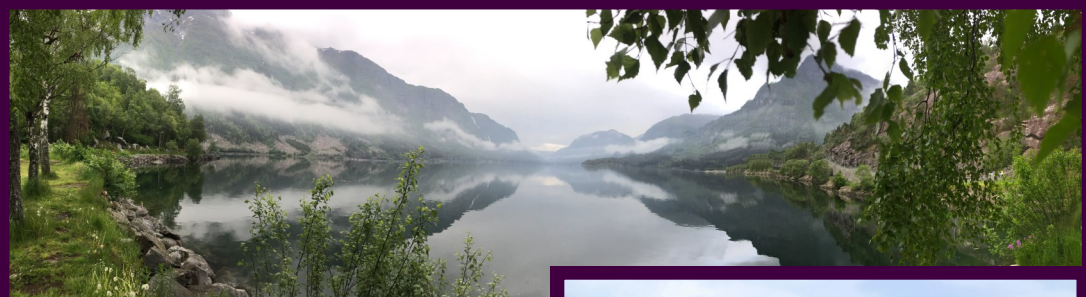
Ryfylke – Saudafjellet – Håra – Odda

4. dag lørdag d. 1. juni 2019

Årets første officielle sommerdag! Men det føles ikke sådan her i Norge... regnen har styrtet ned hele natten, og morgenen med, tilligemed en kold vind.

Planen er at køre Ryfylke turistvejen. Trods dis og tåge en helt fantastisk smuk tur med høje, rå fjelde, dybe, blå fjorde, grønne ller og små byer. Enestående vandfald. Svandalsfossen vælter ned af klipperne og udover vejen. Vi traver op og ned af mange trin, og kommer ganske tæt på de store vandmasser.

Turistvejen er særdeles smal, nogle steder ensporet og nærmest klistret på fjeldsiden, ganske ofte uden afskærmning, ned i slugten. På vej 520 henover Saudafjellet mødte vi to campere som blev passeret med tungen lige i munden!

Saudafjellet, 972 moh, var meget betagende. Et rå, nøgent og sneklædt fjeld. Man føler sig ganske lille og ydmyg midt i denne barske natur.

Ved en smukt beliggende sø i Odda finder vi et hyggeligt sted for natten. Så skønne aften udsigter udover søen, omkranset af høje fjelde med sne på toppen. Temp. er 9° C og det blæser en smule. Det er halvkøligt og meget smukt.

Hardangervidda – Eidfjord – Haugastøl - Hardanger – Utne – Herand 5. dag søndag d. 2. juni 2019

Fantastisk smuk morgen. Morgendisken hænger i bløde bølger henover søen, og halvt ned af fjeldene.

Vi betages af Hardangerviddas smukke tur ad vej 7. Langs blide Eidfjorden forundres vi over et utal af frugtplantager på de stejle skråninger. Her er æble- og kirsebær træer i snorlige rækker, præcis som vinmarker sydpå.

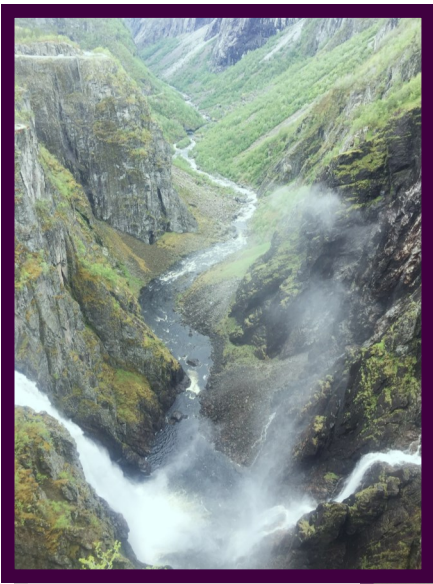
Snart kører vi ind i smalle Måbødalen, der er omgivet af dramatiske høje og stejle, sortmalede fjelde med vejen og elven i bunden af dalen.

Da vi når Vøringsfossen overvældes vi af turister og det på trods af det endnu blot er tidlig sommer.

Men heldigvis overvældes vi også af Vøringsfossens storhed. To store brusende fald samles og styrter ned i den rivende elv. Vøringsfossen er Norges mest kendte foss, og drøner ned ad fjeldsiden i et 182 m frit fald. Særdeles imponerende.

Efter Vøringsfossen stiger den smalle vej brat. Nu er de fleste turister forsvundet og vi er på det største højfjeldsplateau i Nordeuropa. Råt og barskt med dynger af sne. Vi skulle have kunnet se Hardanger Jökulen i det fjerne, meeen tåge og diset vejr...

Det samme skete for mig, da jeg holdt nøje udkig efter de største vildren stammer i Europa. De gemte sig også i disen.

Men hvilket betagende landskab, og det er ganske interessant at forestille sig, at mange af vejene har været brugt til færdsel henover fjeldet i omkring 1000 år, oprindeligt som trampestier og mindre spor.

Vi kører samme vej tilbage og tager færgen fra Kinsarvik til Utne til første lille del af Hardanger ruten ad vej 550. Og det blev i sandhed en oplevelse trods regnvejr på hele turen.

Vej 550 fra Utne til Jordal er smal, og når jeg siger smal, så mener jeg rigtig smal, smallere end noget vi tidligere har kørt på. Flere steder er den anlagt som en hylde på siden af fjeldet eller går gennem smukke æbleplantager.

Betagende smukt er der også langs Hardangerfjorden. Masser af frugtplantager, og ind i mellem så frodig en vegetation med bregner, mosser og træer, så det synes helt subtropisk (hvis altså vi ser bort fra temperaturen... 10 – 12° C).

Vi finder en plads for natten i lille fine Herand Bådehavn. 150 NOK incl. strøm og 30 kr. for brusebad. Og så har vi bestilt pizza fra den lille restaurant lige overfor havnen.

Hardanger – Hardangerfjorden

6. dag mandag d. 3. juni 2019

Regn, regn, regn natten igennem. Jeg snupper et morgenbad i den smukke Hardangerfjord. Det følte velgørende, opfriskende og skønt.

Ved ni-tiden klarer det lidt op, og vi gør så småt klar til dagens etape.

Færge fra Jondal - Tørviksbygd, og dernæst køretur langs ene-stående smukke Hardangerfjorden. Vi kører på smalle, igen hyldeagtige, snoede veje, og må gøre holdt og beundre Steinsdalsfossen.

Det spændende her er, at vi kan gå bagom, og ind under fossen, der bruser vældigt afsted. Og det er da også en magisk oplevelse at stå bag faldet.

Vi kører en lille loop rundt til Ulvik, der ligger i bunden af fjorden. Herfra kravler vi opad gennem vildsomme fjeld-områder med brusende elve.

Trætheden melder sig hen på eftermiddagen, og hvor heldig kan man være. Vi leder efter en plads for natten.

Ved Tvindefossen lige ved vejsiden, er der plads til os med udsigt til den konstant brusende foss. Solen kommer frem og det er mageløst smukt.

Tvindefossen ligger på E16 mellem Voss og Flåm. Fossen, der er 110 m høj, vælter udover bjergsiden i mange, mange fald, nærmest som et vifteformet udslået hår.

Det siges, at drikker man vand fra Tvindefossen, så forynges man, til- ligemed at man beriges med øget seksuel potens! Så det er da helt forståeligt, at Tvindefossen hvert år besøges af mange tusinder af turister fra hele verden. Og klart nok, at rigtig mange af disse turister fylder deres vandflasker med dette ene- stående vand fra Tvindefossen.

Vi forsøgte os ikke med vand fra Tvindefossen, vi nøjedes med at glæde os over det smukke sted for natten.

Aurlandsfjellet vej 243

7. dag tirsdag d. 4. juni 2019

Regn, regn, regn.. og så opklaring kl. 11.15. Så blev det til tunneler, tunneller, tunneller, en på hele 11 km. Dernæst ganske pludselig inde i den smalle Aurlandsfjord med stejle fjelde til begge sider. Fjorden er en slags forlængelse/sidefjord til Sognefjorden.

Vi blev fuldstændig overrasket og overvældet af synet af to enorme krydstogtskibe i denne smalle fjord. Meget fascinerende.

Dagens etape Aurlandsfjellet var på blot 47 km. Men hvilke kilometer. Ad hårnålesving og særdeles smalle, ensporede veje, primært uden autoværn ned til afgrunden. Vi sneglede os op på fjeldet. Smukke, smukke betagende udsigter ned over blågrønne Sognefjorden.

Udsigtspunktet Stegastein var en helt speciel oplevelse. En 30 m lang udsigtsplatform, placeret 650 m over Aurlandsfjorden. Det gav sus i maven at kigge ned, og man kunne næsten føle sig draget i dybet. Heldigvis var der en glasvæg for enden af platformen.

Vores rute fra Aurlandsvangen til Lærdalsøyri kaldes også *Snövegen*, og det er ikke uden grund. Jo højere vi kom op på fjeldet, jo mere sne. Vi kørte i 1306 m højde over havet i et øde, barskt, og ualmindelig smukt højjfjelds område, der syntes helt uberørt af menneskehånd. Fra-sat selvfølgelig denne gamle fjeldvej, og så de store højspændingsmas-ter, der vidnede om menneskers færden.

Flere steder lå sneen meterhøjt langs vejsiden, og et stop det måtte vi gøre ved en delvis frossen fjeld sø med et betagende vandfald som for-syningskilde.

Vi har vanskeligt ved at finde ord for denne skønne rute. Alle indtrykkene fordøjes i fred og ro på en smuk plads for natten ved Sognefjorden. Solen beriger os og varmer lunt og godt.

Gaularfjellet til Førde

8. dag onsdag d. 5. juni 2019

Atter en smuk fjeldtur op over Gaularfjellet. Vi snegler os ad smalle, stejle hårnålesving opad, opad til det højeste punkt, hvor der fra raste-pladsen er enestående udsigter. Vi er langt over trægrænsen, og fjeldene er nøgne, barske og snerige.

Det er et landskab fyldt med elve og fosser. Især Likholefossen betager os med sine brusende mængder vand. Når vi står på broen over Likholefossen, føles det som at være midt i det brusende vand. Det svimler, og det føles, som om vi hvirvles med nedad i vandmasserne.

Vi slår lejr ved Førde Bådehavn, og nyder aftenen udendørs med grillmad og et spil rummikub.

Bræetapen

9. dag torsdag d. 6. juni 2019

Det blev en rigtig spændende dag med vandreture til ikke mindre en tre brætunger, alle udløbere af Jostedalsbræen. Jostedalsbræen er den største isbræ på det europæiske fastland, og dækker et areal på 487 km².

Lige efter Fjærlandstunnellen på vej 5 tog vi en lille afstikker til Brevasshytta Café og Restaurant. Her fik vi dejlig kaffe og kage med den flotteste udsigt til Bøyabræen, inden en lille travetur ned til bræens smukke, grønblå smelte-vandssø. Idyllen blev afbrudt af et mægtigt brag, efterfulgt af en stor afbrækket isklump, der styrtede nedover bræen.

Supphellebræen fandt vi ind til ad en smal ca. 15-20 km lang vej. Denne flotte bræ, som solen skinnede på, kom vi endnu tættere på. Vi kunne tydeligt fornemme de blå is nuancer i bræen. Det bragede og knagede og rumlede højlydt. Og en kæmpe isklump brækkede af. Bræen kælvede for øjnene af os. Isklumpen styrtede nedad, og få sekunder senere øgedes vandmasserne betydeligt i de nedenfor liggende vandfald. Det var ganske voldsomt og betagende at opleve naturens kræfter. Og det skete flere gange, om end i mindre grad.

Vi følte os beriget, og blev om muligt endnu mere beriget, da vi *indtog* Nigardsbræen. Her vandrede vi i svært fremkommeligt fjeldterræn, over klippeknolde, op og ned, langs tove, der var fastgjort til de mest stejle steder. Hårdt arbejde var det. Belønningen kom, da vi stod med total udsigt til bræen. Den var enorm, og landskabet foran var enorme, nøgne, blankslidte fjeldpartier, og i bunden den brusende smeltevands elv. Elven udvidedes til en bred blank elv, der kunne sejles på.

Det var et betagende syn.

Til vores held, kom der en turbåd med turister, der slap for at vandre ind, og den snupede vi retur, så vi slap for at vandre ud!

Helt høje af dagens oplevelser landede vi for natten i Skjolden. En fin plads ved søen Eidsvatnet med smuk udsigt til ... ja naturligvis brusende vandfald.

Vi stillede an til grillmad og udendørs hygge... men nej, selvfølgelig kom regnen. Det silede, og sjaskede og vi fortrak til indendørs hygge. Grillen under læsejlet klarede roastbeefen, næsten uden hjælp. Den blev god, og det gjorde kartoflerne og gorgonzolasovsen også!

Sognefjellet

10. dag fredag d. 7. juni 2019

Regn, regn, regn. Vi bliver atter beriget med regn, natten igennem og morgenen med. Gad vidst, hvor meget regn disse himlens sluser indeholder?

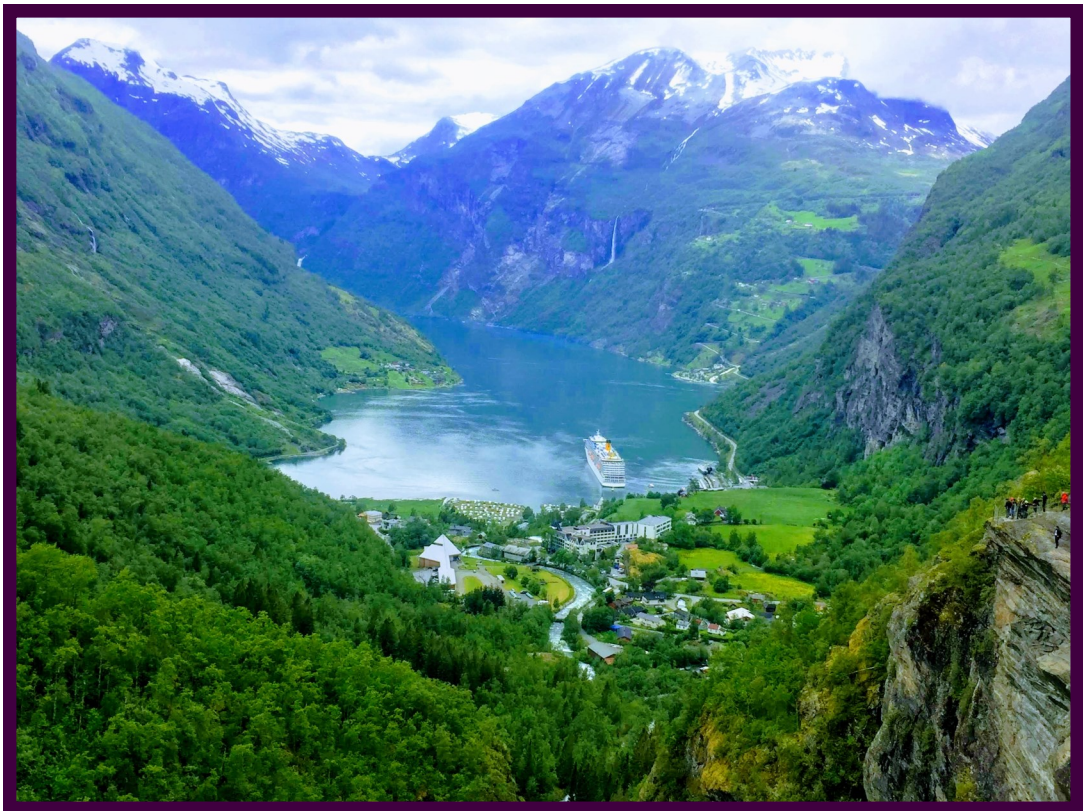

Vi kørte højt op over Sognefjellet, helt op til 1.434 moh. Vi startede med overskyet og diset vejr, men oppe i højderne lå tågen tyk og tæt. Det var lidt af en udfordring at køre på den smalle fjeldvej, og de flot beskrevne udsigter, dem har vi stadig til gode.

Efter en times krævende kørsel med katastrofeblinket tændt, kom vi ned under tågen igen og et magisk sneklædt fjeldlandskab med mægtige vandfald og elve åbenbarede sig. Betagende smukt, og det blev køreturen videre frem i dalen langs med Sognefjellet fra Grotli til Geiranger bestemt også.

Også i Geiranger lå et krydstogtskib ankret op i fjorden, og inden vi så det, da fornemmede vi det på de mange, mange turistbusser, der sneglede sig opad fjeldet til Flydalsjuvet. Det allersmukkeste fotostop med panoramablik ned over Geirangerfjorden.

Vi stoppede naturligvis også!

Efterfølgende sneglede vi os nedad fjeldet sammen med alle de andre campere, vi havde set i dagens løb. Målet for os alle var Geiranger camping. Vi skulle dog først lige klemme os forbi de mange turistbusser, der var for opadgående. Vi er kommet til *Turistland*. Også på campingpladsen... men udsigten den er jo lige god!

Ørneveien og Trollstigen

11. dag lørdag d. 8. juni 2019

Solskin og fantastisk opstigning ad de 11 hårnålesving på Ørneveien. Opad, opad til et enestående udsigtspunkt over Geiranger fjorden, dybt, dybt nede. Her må man være stille nogle minutter og lade den overvældende skønhed indprente sig.

Så skulle Herdalsseteren i højlandet ved Norddal besøges. 10 km langs med elven og så kommer vi til den største gedesæter i landet, Herdalssetra. Vi glædede os til at besøge dette højland. Meget kan Mogens og camperen klare... men en stigning på 22 %, ad en smal ensporet grusvej, det mente Mogens alligevel blev for stor en udfordring! Så den oplevelse har vi til gode.

Efter en lille sejltur fra Valdalen til Linge går ruten mod Åndalsnes ad vej 63. Vi forundres over alle de mange jordbærmarker. Her er klimaet så godt, at 75 % af Norges jordbærhøst kommer fra dette område. Vi er her for tidligt på året. Ingen røde jordbær endnu.

På endnu en naturskøn rute, Trollstigen, støder vi på endnu et spændende udsigtspunkt – Gudbrandsjuvet. En udsigtsplatform bygget ind i terrænet, som et langt snoet bånd, der leder frem til betagende udsigter over en brusende elv dybt nede i juvet (slugten).

Vi bliver også ledt frem til et cafeteria, der serverer kaffe og nybagte kanelboller. Dem nyder vi i solen med udsigt til den brusende elv.

Trollstigen er om muligt endnu mere snoet og smal end noget vi tidligere har mødt, og på toppen 1.038 moh endnu en flot udsigts gåtur ad smalle broer og stier, anlagt på den lodrette klippevæg.

Sammen med hundredvis af andre turister, biler, busser og campister travler vi ud til enden af denne *turistrute*. Her beriges vi med udsigt nedover den snoede, smalle Trollstigen, hvor vi kan se, hvordan busser og biler, og campere, snegler sig nedad og opad, og må vente og vige for hinanden. Vender vi blikket opad, knejser klipperne Kongen og Dronningen, som smukke fotomotiver mod den solskinsblå himmel.

Atlantehavsvejen over Atlanterhavet

12. dag søndag d. 9. juni 2019 – Pinsedag

Atlantehavsvejen går mellem Bud og Kårvåg og er 36 km lang. Den løber langs Atlanterhavet og forbinder holme og øer med fastlandet. Rå og barske nøgne klipper.

Øfolket på Averøy kæmpede hårdt for at få en vej- og broforbindelse, så handel og eksport af Atlanterhavets fiskerigdomme kunne styrkes.

I 1989 blev vejen åbnet efter at bro- og anlægsarbejderne havde oplevet 12 orkaner i løbet af de 6 år det tog at færdiggøre byggeriets veje og i alt 12 broer på blot 8,3 km.

Under den første bro finder vi anvisning til en fiskeplads. Her er lokale/turister godt i gang. Der fanges fisk, dog mest små torsk.

Mest betagende er den enorme bro Storseisundet, bygget som en bølge, der er ved at brække. Her går vi naturligvis en lille tur og beundrer *bølgen* og landskabet. På vej dertil kører vi først gennem lyngklædte bakker omkranset af smukke blå lupiner.

Det blev da også til en lille afstikker til det meget lille, charmerende fiskerleje (vær) Askvågen. Askvågen fik sit navn, fordi fattige fiskere brændte tang – søgræs, formentlig som en slags varmekilde.

Naturligvis må vi også besøge Fårstadsanden. Angiveligt verdens nordligst beliggende klitområde af sin art. Meget fascinerende blandt de mange klipper.

Vi lander på den smukkeste stellplads i Kobvika højt beliggende i fjeldet og med udsigt over holme, skær, fjelde og Atlanterhavet/Norskehavet.

Under Atlanterhavet til Steinvikholmen

13. dag d. 10. juni 2019 – 2. Pinsedag

Hvilken herlig udsigt at vågne op til. Blåt hav, rå nøgne og lyngklædte klipper. Vi stiler mod Lofoten – 13-1500 km længere fremme.

I går kørte vi *over* Atlanten, i dag *under* Atlanten i Atlanterhavstunnelen. Længde 5,7 km og med et fald/stigning på 9 %. Sikken tur under vandet.

Vi kører på fine, brede veje i dag, og derfor er det også ekstra besynderligt og urovækkende, da vi pludselig bliver ramt af en modkørende bil på lige vej. I løbet af et splitsekund snuppede den modkørende camper vores venstre sidespejl og gav os lidt ridser i lakken, inden han fik rettet op igen. Sikket brag og sikken forskrækkelse. Og væk var han!

Det bliver lidt svært at undvære sidespejlet. Til alt held blev det lillebitte sidespejl ikke slået i stykker. Så Mogens klarede resten af turen fint på den måde. Hjemme igen fik vi spejlet skiftet.

Nord for Trondheim finder vi den fineste plads for natten ved Steinvikholmen, med udsigt til slottet Steinvikholm.

Slottet er bygget i 1525-1532 af Olav Engelbrektson, Norges sidste ærkebiskop. Det blev bygget for at forsvare ærkebiskoppen og den katolske kirke. I 1537 måtte Olav Engelbrektson give op, og forlade slottet, da Norge kom under dansk styre. Steinvikholm var en af Norges stærkeste fæstninger med murtykkelser på 5 m.

Her er den skønneste fred og ro, sådan da. Her er nemlig også fuglekvidren, mågeskratten og dejlig edderfugle kalden på ungerne.

Køredagen

14. dag tirsdag d. 11. juni 2019

Lang køretur igennem kønne områder, fjelde, søer, hav, smalle veje, og vejarbejde nordpå. Vi stiler mod vej 17 Turistvegen Helgelandskysten, og smutter ind på ruten lige efter Mosjøen, kort før Trondheim.

En smal markvej fører os ned til Sjøbakkens Gårdsferie ved Leirfjorden. Endnu et fint overnatningssted.

Vaskemaskine og tørretumbler arbejder på livet løs. Køleskabet har nu helt opgivet ævred på gas, og de sidste frostvarer er tøet op de sidste par dage, og lugten svarer dertil! Ikke godt. Så køleskabet fik en ordentlig rengøringstur med desinfektionsmiddel, inden der blev sat strøm til igen, og så kølede det ned igen.

Vi sidder nu blot i solen, slapper af og nyder det. Ja, det vil sige Mogens kom lidt på arbejde, da Nino pludselig opdagede de mange ruvende strandkaber på den nærliggende eng!

Nino fik ikke ros og anerkendelse for den tur ... men den havde det sjovt!

Helgelandskysten – Svartisen – Engenbreen

15. dag onsdag d. 12. juni 2019

En magisk køretur langs kysten ud til Norskehavet. Stejle fjelde til den ene side og tusindvis af småøer, skær og klippeholme, så langt øjet rækker, til den anden side.

Vi sejler med færge tre gange. I Låvong venter vi på færgen til Nesna. Bag os holder den flotteste kæmpestore, spritnye traktor med frontlæsser, og en endnu større ballepresser som anhænger.

Vi komplimenterer chaufføren for det fine sæt. Det viser sig, at han sælger disse ting (ballepresseren koster 750.000,- NOK) og han er på vej til at aflevere begge dele forskellige steder. Den flotte traktor skal leveres på en af de alleryderste øer i øsamfundet Træna, godt 50 km ude i Norskehavet. Træna er Norges ældste fiskerleje, og består af 417 øer.

På en af disse øer bor en 80-årig mand. Han har netop bestilt denne flotte traktor. Der er til mange års arbejde i den. Vi imponeres!

På den lange smukke sejltur fra Kilbogham til Jektvik passerer vi Polarcirklen ved $66^{\circ} 33'$ nordlig breddegrad. Vi **hopper** naturligvis over den imaginære linie, der er markeret med et globus monument inde på fjeldet, som vi sejler helt tæt forbi.

Dagens sidste sejltur går fra Ågskaret til Forøy. Vi fortsætter videre langs Helgelandskysten ad Rv 17. Meget smuk og meget betagende natur har vi set, og alligevel er vi fuldstændig overrumplet over det magiske og fortryllende syn, der pludselig møder os.

Svartisen og Engenbreen åbenbarer sig i al sin pragt med eventyrligt, turkisblåt vand i Holandfjorden som forgrund, og solen skinner. Vi bliver ganske stumme af betagelse.

Og vi holder fast i betagelsen resten af eftermiddagen og aftenen med, for vi er så heldige at finde den fineste, gratis plads for natten med denne smukke udsigt.

Svartisen er en del af den 2.105 km² store Saltfjellet – Svartisen Nationalpark. Svartisen er på ca. 370 km² og har 60 bræ-arme. Det er altså Engenbreen vi har udsigt til. Engenbreen er den lavest beliggende isbræ på det europæiske fastland blot 60 moh.

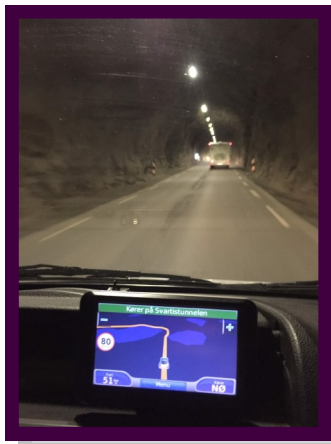
Grønøy – Åmøy – Sandhornøy

16. dag torsdag d. 13. juni 2019

Vi tog en lille afstikker fra Engåvågen til øerne Grønøy og Åmøy. Der er broforbindelse til disse øer. Lange øde strækninger, barske fjelde og småbitte fiskerlejer. På den yderste spids lå det lille fiskerleje Åmoyshamn. Vi så blot 2-3 mennesker på den 20-30 km lange øde tur. Vi søgte efter et sted at købe lidt frisk fisk, men det lykkedes ikke.

Atter et dejligt gensyn med Svartisen og Engenbreen på vores rute ad Rv 17 nordover. Hvor er det bare smukt, og igen i dag er vandet fortryllende turkisblåt i det dejlige solskinsvejr.

Vi har kørt gennem mange tunneller og i dag kørte vi så 8-9 km gennem Svartistunnellen, dvs. vi kørte igennem fjeldet med Svartisen på hovedet!

Øen Sandhornøy frister med en campingplads for natten på den yderste spids mod havet. Og smukt, det er her, da vi endelig efter vel 30 km ad snoede, hullede veje, finder pladsen. Vi stilles i udsigt, at vi kan se sæler og måske hvaler henunder aften. *'De plejer at komme helt herind'* forlød det. Så vi holder godt udkig, mens midnattsolen bager os, og de små bæster, knotene så småt begynder at bide.

Saltstraumen – Porten til Lofoten

17. dag fredag d. 14. juni 2019

En herlig morgenstund i solen med den bedste havudsigt. Sandhornøy har budt på pragtfuld natur, uendelige hvide sandstrande i næsten hver en lille bugt eller vig, aftendyp i fjorden, en havørn, cirkelende over vore hoveder til morgenkaffen. Og i aftes tre små fisk til min fisker, der fiskede direkte fra de stejle klipper. Dog lidt små, så de slap for stegepanden. Senere fik vi tilråbet '*Vil du ha' sej?*' Og ja tak da, en sådan ville vi gerne have til grillen i morgen.

En flot 6-ender buk stod på den skønneste gule blomstereng, og et enkelt marsvin kom forbi, mens terner, strandskader, måger og andre strandfugle gav deres besyv med til naturens lyde.

Videre nordpå kører vi på den imponerende bro henover Saltstraumen. Tidevandet presser hver 6. time 400 mill. m³ vand gennem Saltenfjordens og Skjerstadfjordens blot 3 km lange og 150 m brede stræde.

Vandet passerer det smalle stræde med op til 37 km/t, og danner voldsomme, livsfarlige strømwhirvler/malstrømme. Her er fantastiske kræfter på spil, og vi holder begge hunde i kort snor på de stejle klipper.

Mange lange og smukke, betagende, snoede veje senere lander vi i Skutvik. *Porten til Lofoten* kalder det lille fiskerleje sig. Sandt er det i hvert fald, at herfra går færgen til Svolvær på Lofotens næststørste ø Austvågøya. 2 ½ times ventetid på færgen fordrives med indkøb i den lille Lanthandel, og en lille blund i vores gode stole i græsset ved færgeløjet.

Lofoten – lofot torsk – Hauklandstranda

18. dag lørdag d. 15. juni 2019

Dejlig sol – den vækkede os med varmen gennem ruden.

Første stop på Lofotenturen sydpå, er det *lille* fiskerleje Henningsvær. En herlig, smal, klippekantet vej fører dertil. Her er mange små, fine og gratis overnatningssteder undervejs, og rigtig mange benytter sig da også af det.

Henningsvær charmerer os med sit havnemiljø med alskens små butikker. Vi fristes til cappuccino og store nybagte kanelsnegle, nydt i det dejligste solskinsvejr.

Henningsvær ligger på en række småøer med havet på alle sider. At havet ind i mellem kan være voldsomt, kan være svært at forstå på sådan en herlig solskinsdag, men den massive klippemur på havsiden af en af broerne fortæller sin egen historie om behovet for værn mod havet.

Det mest fascinerende er dog, da vi finder stien op til tørrepladsen for mange tusinde lofot torsk. Det var virkelig interessant. Så torsken **kom** altså til Lofoten i foråret. Hvor mange, det ved vi ikke, men det fortælles, at der i året 1947 blev fanget 146 mill. torsk.

Vi betages af den smukke udsigt ved Grimbystrømmen med turkisblåt vand og høje sneklædte fjelde i baggrunden, og så blæser der en isnende vind.

Langt varmere er det ved Torvdalshalsen rastepladsen, hvor en flot mur af træ med borde, bænke og terrasser giver læ for vinden, mens solen varmer og udsigten, den klager vi ikke på.

Ved Eggum fiskerlejet og Eggum borg, er der smukt, men for koldt til overnatning. I stedet finder vi smukke Hauklandstranda, en stor vig med bred sandstrand.

Her er forståeligt nok mange, mange turister, personbiler og campere. Men med lidt tålmodighed og køreteknisk snilde, så, vupti, er der en plads med udsigt til strand og fjelde.

Solen skinner smukt, men ind i mellem lægger sorte skyer sig på toppen af fjeldene og sender en kølig vind ned over os. Vi er lidt ligeglade, pakker os ind i tæpper, tænder grillen, får grillkylling og dejlig salat til aftensmad. Hvilken storslået aften, sol og vind, en glad leben af mennesker til og fra stranden, og så rundes dagen af med et friskt dyp i Norskehavet. Ren fryd!

Tørfisk og rå natur

19. dag søndag d. 16. juni 2019

Dagen starter med solskin og en frisk travetur op i fjeldet, langt ind, og langt opad følger vi den smalle vej, der ender ved et mindre militæranlæg, sprængt ind i klippen og på toppen af klippen en kæmpe radarskærm. *Adgang forbudt. Foto-grafering forbudt.* Men udsigten til den smukke, blanke fjeld sø, den er ikke forbudt!

Køreturen henover de mange broer og småøer på Lofoten er betagende. Lofoten viser sig fra sin fineste solskins side. Overalt på udsatte, vind omsuste klipper og skær hænger torsk og torskehoveder til tørre.

På den lille ø Sakrisøy fristes vi til sen frokost i solskin med udsigt til fjorden. Vi får naturligvis en tørfiske gryde. Lofoten tørfisk i tomatsovs med sorte oliven, nye kartofler og groft kernebrød. Slet ikke dårligt! Desserten var ostelagkage med hindbær. Ren mums! Sikket festmåltid.

Mogens får en Lofotøl, der bryster sig med ordene *Smaken av rå Natur*, og det er egentlig en rigtig fin beskrivelse for hele Lofoten - *Smagen af rå natur*. Lofoten *smager* vidunderligt af rå natur (og mange turister).

Natten tilbringer vi på en gratis plads med udsigt til det mægtige Norskehavet. Ind i mellem ser vi færgen, der sejler fra Bodø til Moskenes, som en lille prik i horisonten.

Turkise sandstrande – Zum Reisen Topfit!

20. dag mandag d. 17. juni 2019

Turen går nordpå mod Vesterålen. Øgruppen nord for Lofoten, langt mindre kendt, og ikke nær så besøgt af turister.

Men først smuk køretur, hvor vi atter betages af de mange torsk og torskehoveder, der hænger til tørre. Tusinder, og atter tusinder. Vi så nogle mænd i gang med at tage de tørrede fisk ned af *hjellerne* – stativerne og samle dem i store containere.

Lofoten er angiveligt et af de bedste steder i verden at producere tørfisk. Luften må ikke være for tør, og temperaturen skal være så lav, at orme og fluer ikke ødelægger fisken. Desuden er det gavnligt med en konstant saltholdig vind.

Tørfisk kan holde sig i årevis. 1 kg tørfisk svarer til 5 kg fersk fisk.

Igen kommer vi forbi uendeligt smukke strande og fjorde med turkisblåt vand. Og vi er altså på Lofoten, ikke Mauritius eller Seychellerne. Det er helt fantastisk.

Færgen fra Fiskebøl til Melbu bringer os til Hadseløya, og så er vi på Vesterålen. Og vupti, vi kører i flade, lavtliggende, gulblomstrende eng-områder langs kystlinien til Sortlandssundet. Her er ingen nærliggende fjelde, ingen tunneller og ganske få andre campere.

Stokmarknes er byen, hvor Hurtigruten opstod, og hvad er mere passende, end at Hurtigruten lige præcis sejler forbi!

Vi camperer for natten i Murnes lille fiske- og bådhavn.

På bagenden af en anden camper så vi nedenstående citat:

*Zum arbeiten – zu alt
Zum sterben – zu jung
Zum Reisen – Topfit!*

Og det kan vi så fint tilslutte os og glæde os over.

Toilet med udsigt – Senja

21. dag tirsdag d. 18. juni 2019

Morgenbad til både Diva og jeg. Den fine, lange, hvide pels var blevet lidt slidt og brugt i den norske rå natur, så jeg blev grov og klippede uhæmmet al den lange, tykke pels af i går aftes. Sådan! Kønt er det ikke, men funktionelt fremadrettet. Og derfor bad til os begge i dag. Det var tiltrængt.

Solen har forladt os til fordel for diset, regnfuldt vejr.

Sidste etape på Vesterålen bød på den mest fantastiske rasteplads med toilet med den mest spektakulære udsigt. Sløret glas udefra, fremragende udsigt indefra. En total og forunderlig oplevelse at sidde på toiletet, forrette sit ærinde, nyde udsigten og se folk spadsere tæt forbi.

Samme sted finder vi fjeldformationen Bohkegeargi, som er et fredet samisk kulturminde. Bohki er det samiske ord for smal passage. Geargi er det samiske ord for sten. Og Bohkegeargi bliver oversat til *Stenen ved passagen*.

Naturen har skabt et naturligt alter og prædikestol samme sted, og der holdes årligt friluftsgudstjenester på stedet. I før kristentro var pladsen et helligt sted for samerne, hvor der blev ofret til guderne. Offergaven var helleflynder.

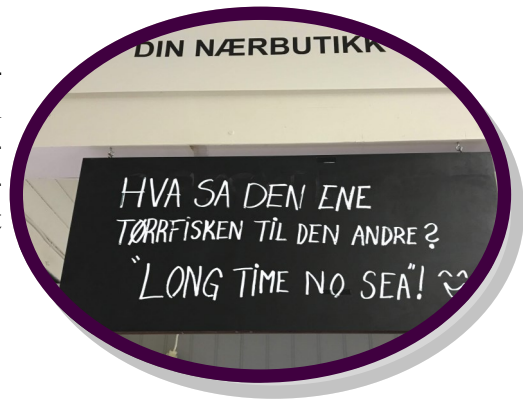
Ved Bleik mødes vi af flotte, takkede fjelde og smukke sandstrande med turkisblåt vand.

I Andenes på spidsen af Andøya er vi nærmest ved verdens ende, i hvert fald er det, det tætteste sted vi kan komme på fastlandssoklen. Vi smutter med færgen fra Andenes til Gryllefjord, knap 2 timers sejltur, til Norges næststørste ø Senja, på 1.586 km², og med 8.000 indbyggere. Her er nemlig endnu en turistvej, som vi gladeligt følger, og vi får smukke udsigter, fjelde og smalle veje næsten for os selv.

Nordmændene kan noget fantastisk. De kan skabe kunst ud af rastepladser, om det så er det toilet vi lige har beundret eller det er udsigtsplatformen ved Bergsbotn. Her finder vi en bølget træ platform udover kløften med udsigt til fjord, hav og kløft. Magisk og betagende.

Vi snupper en nat i Botnhamn, hvorfra vi i morgen tager færgen til Brensholmen, ikke langt fra Tromsø.

Vi har købt frisk lyssej i en lille lant-handel til blot 90 NOK pr. kg! Den tilberedes på grillen, krydret med citronpeber fra Oregon. Vi er vel internationale, og dertil salat og groft brød. En dejlig aftenmenu.

Kilometer – renflokket – kilometer

22. dag onsdag d. 19. juni 2019

Lille færgetur på 45 minutter og dernæst kilometer efter kilometer, tværs gennem Tromsø, gennem Nordtroms og Finnmarken mod Nordkapp. Der er langt, rigtig laaaaangt, om end det er en flot strækning at køre. Dette er en tosporet vej, der snor sig, snor sig, op og ned, ud og ind.

Øjet fornøjes med udsigt til de høje Lyngsalperne, der ligger på en halvø, 85 km lang og 10-25 km bred. De rejser sig direkte fra fjorden, rå og barske og med den højeste top 1.833 moh.

Da vi kravler op over Kvænangsfjellet 391 moh, mødes vi af en tyk, hvid tågemur. Mogens siger så korrekt: *Udsigten er den samme som på Sognefjellet ... her kunne vi heller ikke se andet en Tåge-Åge!*

Vi kører ind i Finnmarken og bemærker at stednavne ganske ofte er angivet med tre slags navne for det samme sted. Vi funderer lidt over hvilke sprog, det mon er? Norsk, svensk, finsk eller måske snarere stednavne angivet på de tre samiske sprog, der findes i det multikulturelle Norge. Her lever nemlig Nordsamere, Hulesamere og Sørsamere med hver deres eget skriftsprog.

Den monotone kørsel afbrydes spontant, da vi støder på de første rener, og så går jagten ind på at spotte renflokket. Dem møder vi da også flere og flere af. En flok strækker sig så langt øjet rækker udover tundraen.

Da vi har omkring 100 km tilbage til Nordkapp raster vi for natten, naturligvis med rener til nabo. Herlig oplevelse.

71° 10' 21'' - Nordkapp
23. dag torsdag d. 20. juni 2019

Indrømmet, det er lidt stort og betagende at stå ved Globen på Nordkapp plateauet og samtidig skue udover det mægtige Ishavet.

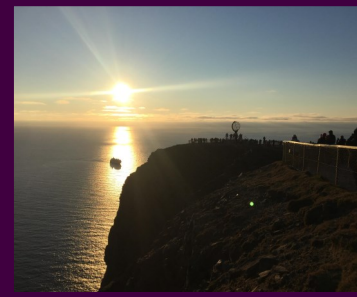
Et mål vi drømte om, men var usikker på, hvorvidt vi kunne nå. Nu står vi her, og føler os taknemmelige for, at det er lykkedes.

Globen, monumentet, blev sat op i 1977, og er blevet selve symbolet på Nordkapp.

Der er mange måder at komme til Nordkapp på, cyklende, vandrede, i turistbusser, biler, med helikopter, og så er der alle os i campere! Vi er nok 2-300 campere, der skal overnatte på Nordkapp plateauet i nat. Hver person betaler 285 NOK for at være her. Men så er det også gratis at komme ind i Nordkapphallen, der er bygget ind i selve klippen i flere etager.

Her er alt, hvad et turisthjerne kan begære, naturligvis mærket $71^{\circ} 10' 21''$ Nordkapp, lige fra ostehøvlene henover underbukser til diverse drikkekrus og skønne sjaler og bluser (produceret i Sverige! Nogle af dem i hvert fald).

I Videografen vises en helt eventyrlig, magisk og smuk film på en 125° skærm, om livet på Nordkapp igennem alle årstider. Man betages, og den må fordøjes i fred og ro. Vi nyder den 180 ° udsigt til Globen fra Aurora Borealis Bar med øl, boblevand og en lækker laksemad. Men først kl. 12.01 forstås. Vi kan ikke bestille alkohol før efter kl. 12.00.

Eftermiddagen byder på en lang, frisk travetur udover tundraen på plateauet, der er enormt. Først ser vi *Barn af Jorden*, et monument skabt i 1988 for Verdens Børn. Syv børn fra syv forskellige lande, designede hver et rundt monument med en diameter på 2-3 meter.

Monumentet skal symbolisere samarbejde, venskab, håb og glæde på tværs af grænser. Sammen med *Barn af Jorden* monumentet står skulpturen *Mor og Barn* af kunstneren Eva Rybakken.

Hundene nyder vores travetur. Nino støder en fjeldrype op og var ét sitrende muskelbundet. Pludselig var der også en storkjove, der fløj om ørerne på os. En dejlig tur, hvor jeg også lige sparkede en lille Nordkapp sten fri. Hvilken herlig souvenir. Den står nu på den hjemlige terrasse og minder dagligt om en helt vidunderlig oplevelse.

Det har været lidt overskyet det meste af dagen, men nu kl. 18.10 anes lidt sollys bland skyerne. Det pynter gevaldigt på vores udsigt, og helt sikkert også på udsigten for turisterne på de to store krydstogtskibe, vi netop har set runde Nordkapp klippen, der hæver sig 309 moh.

Kl. 20.30 solen bryder gennem skyerne. Det giver flotte farver på havet. Temperaturen er på 3,2° C. Det blev til en halv times tid udenfor, hvor vi nød det hele, med et glas vin, ligesom vore nabocampere.

Nu er vi inde i den lune camper. Oliefyret er tændt og nu nyder vi Confit de Canard, købt i Frankrig foråret 2018, og så får vi dejlig fed Amaronone til. Det er ren livsnydelse og understreger det store øjeblik ... Vi er på Nordkapp!!!

Midnatssolen strålede, skinnede og lagde et magisk skær over Globen og de hundredvis af mennesker, inklusiv mig, der bare måtte opleve dette forunderlige syn af solen, der gled over himlen fra vest mod øst og begyndte sin tidlige morgenstund. Der gik et sus gennem folkemængden, da solen stod over et med Globen og en euforisk, bevæget stemning bredte sig på hele plateauet. Klik, klik, klik sagde de hundreder af *kameraer*, der bare **måtte** eje denne forunderlige oplevelse.

Et angreb på højre flanke

24. dag fredag d. 21. juni 2019

Kl. 9.00 vendte vi camperen sydpå. Farvel til Nordkapp efter fantastiske 4.777 km fra Kerteminde – Nordkapp. Så meget betagende natur.

I det lille fiskerleje Skardsvåg skal vi af med affaldsvand og tanke frisk vand til de næste dage. Den unge pige i receptionen siger: *You get some memories from Norway, don't let them ruin your Holiday.* Og hvorfor siger hun nu det? Jo....

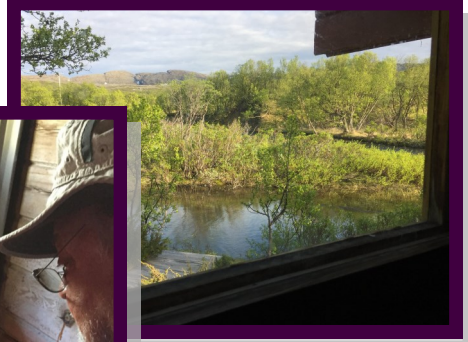
Uheldigvis kom et tagudhæng alt for tæt på camperen, da vi runder hushjørnet i mødet med en tysk autocamper. Tagudhænget knækkede og en metalskinne gav nogle grimme sår på camperens højre side. Øv, øv og tre gange øv!

Så oplyse navn, adresse, forsikring, tage fotos osv.

Der var en lidt trykket stemning i camperen sådan lige en stund. Men på trods af en lettere angreben og svækket højre flanke insisterede camperen på at dreje af mod det nordøstlige hjørne af Norge, og ufortrødent tage på nye eventyr, ad denne lille sløjfe, inden turen for alvor går sydpå.

Lange, øde strækninger, nøgne fjelde, bred Lakseelv og en endnu bredere Laksefjord. Vi lander i Ifjord, nyder solen i klapstolene til lyden af en evigt rislende, stærkt flydende elv få skridt fra camperen.

Pludselig opdager Mogens en lille brændefyret sauna ved elven. Han indbyder til saunatur og dyp i elven. Det var endnu mere dejlig livsnydelse, og så ind under dynerne til en god nattesøvn.

Elgsdyr på 955

25. dag lørdag d. 22. juni 2019

Vi finder sporadisk adgang til internettet på vores tur. Og denne morgen opdager vi en dobbeltbooking på vores B&B værelse derhjemme. Ups! Det tog lige et par timer at få redet trådene ud og finde gode løsninger for alle parter.

Dagens lange etape går fra Ifjord i Norge, henover det smukke, barske nøgne Ifjordfjellet ca. 600 moh. Her er øde, og der blæser en rigtig kold vind. Kilometer efter kilometer i dette forunderlige landskab i Norges nordøstligste hjørne ikke langt fra Rusland, vel ca. 150 km på det nærmeste sted.

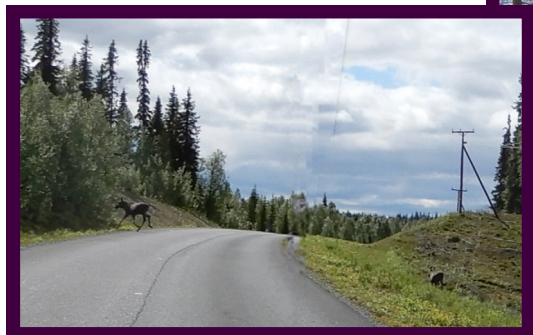
Vi møder ingen mennesker, men er omgivet af fjeld søer og mange ren-flokke.

Ved Utsjoki kører vi ind i Finland i øsende regnvejr. Og det fortsætter og fortsætter.

På kortet ser vej 955 ganske tilforladelig ud, om end en mindre regionalvej. Den passer os fint. Ad den kan vi krydse over til Sverige og fange E45 sydpå. *174 km på vej 955 piece of cake!*

Vi kørte ad asfalteret vej til Polika, ca. halvdelen af de 174 km. I Polika spurgte vi efter en campingplads. *Ja, det er enten 70 km den vej, eller 90 km den vej!* Og herfra begyndte udfordringerne for camperen.

955 blev til en gruset, særdeles huller skovvej, og regnen styrtede ned. Min chauffør var dybt koncentreret og forsøgte at zigzagge mellem og henover de værste huller. Men med det store antal af huller var det

umuligt, og alting i camperen raslede og skramlede, glashylder og glas mm faldt ned, mens camperen høvlede afsted, som om den var en off-roader.

Det var en slags oplevelse! Men den største oplevelse på turen var alligevel de fire elgsdyr, der pludselig stod i vejkanten. Wauw, de er store. Dertil kom de mange flotte rener, især flot var den helt kridhvide.

Vi finder endelig en plads for natten i byen Levi, og er glade for at vi/camperen overlevede 955! (Troede vi da)

Jokkmokk og Røde Pletter

26. dag søndag d. 23. juni 2019

Små 400 km lang køretur ad Indlandsvejen i Sverige. Omkranset af tætte skove og en del regn. Så da vi lander i Jokkmokk, og solen pludselig skinner lunt og godt, ja da glædes vi, og aftenmåltidet indtages udenfor i solen.

Diva har fået et mærkeligt rødt udslet, primært i lysken. Hvad mon det er? Og hvad mon vi kan/skal gøre ved det?

Effektivt angreb på bagtroppen

27. dag mandag d. 24. juni 2019

Rynkeby Dyreklinik kontaktes på mail med foto af de røde pletter og efterfølgende kontakt pr. telefon. Selvfølgelig kan dyrlægen ikke stille diagnose pr. tlf., men giver os forskellige mulige bud på fænomenet. Lige fra det værst tænkelige – en blødningstilstand, til det mest uskadelige – en overfladisk bakterie infektion.

Vi behandler med klorhexidin og observerer til i morgen. Tak Rynkeby Dyrlægeklinik for hjælp og god dialog.

Vi beslutter, at Norges betagende natur også skal nydes på hjemturen, og krydser derfor over til Norge. Stadig i Sverige møder vi flere flotte rener, spadserende på vejene, og to imponerende store elge står i vejkanten, og beslutter sig for at krydse vejen lige foran os. Et betagende syn.

Vi lander for natten i Hattfjelldal i Norge. Her er det, at vi til vores skræk opdager, at camperens fjende nr. 1 – de mange kilometer ad særdeles hullede veje, især 955 – har sat et effektivt angreb ind på camperens bagtrop! Cykelstativet, hvorpå vores bagageboks er monteret, er simpelthen på vej til at rive sig løs. Endnu ingen udvendige skader, men indvendigt på træværket i skabet, ja, der ser det ikke godt ud!

Thule boksen tømmes for alt, der nu må stoves *ind under dæk*. Som om, der er plads til mere. Men ikke mere træk og vægt på stativet. Det tåler bagenden af camperen simpelthen ikke. Desuden må beslaget indvendigt forstærkes med en plade.

På nærmest mirakuløs vis er vi landet med et træværksted til nabo. De er meget hjælpsomme. Udgået for kontanter betaler vi med en flaske rødvin! Fem minutter senere kvitteres med en tallerken fyldt med ny røget fjeldørred!

Shmil og Torghatten

28. dag tirsdag d. 25. juni 2019

Den første by vi møder på dagens etape hedder *Shmil*... og det får os til at smile og minde hinanden om stadig at smile og nyde livet trods gårsdagens angreb på camperen.

Ydermere konstaterer vi, at Divas røde pletter er i aftagende!

Vi finder Torghatten på Rv 17 og traver en tur til toppen.

Blot en halv times vandre-/klatretur, men med en stigning svarende til ca. 22 etager. Vi svedte og pustede i solskinnet, mens vi forcerede klippeblok efter klippeblok med to hunde i snor. Det var lidt en spændende udfordring!

Torghatten er en gigantisk klippeformation ca. 285 m høj med et fir-kantet hul i toppen på 35 x 27 m, som et enormt vindue. Fra vinduet har vi en fantastisk udsigt til uendelig mange småøer.

Der knytter sig selvfølgelig et sagn til denne Torghat. Sagnet indeholder alle gode ingredienser om ulykkelig kærlighed og den forsmåede bejlers forsøg på at ramme den troløse udkårne med en pil. Naturligvis afværger dette i sidste øjeblik ved daggry og alle de implicerede forvandles til sten.

Hullet i Torghatten skulle angiveligt være fra stenen, der afværgede pilen.

Det blev en skøn solskinsaften, mere vandretur og dejlig overnatning ved Torghattens Camping.

Sydpå, sydpå

29. dag onsdag d. 26. juni 2019

Ukompliseret, lang køretur sydpå i overskyet vejr hele dagen. Vi trættes og lander for natten ved Namsos med smuk udsigt til Namsen elven, tæt på lille lufthavn. Fin plads.

Sogge Bru endnu en gang

30. dag torsdag d. 27. juni 2019

Silende regn hele natten. Disen ligger tungt nedover fjeldene. På en måde smukt, men det er trods alt sjovere, når solen skinner. Det lysner en times tid, men ellers regn en god del af dagens lange etape fra Namsos til Sogge Bru, ca. 450 km.

Det er næsten som at komme hjem, at lande på en kendt campingplads, Sogge Bru ved Rauma elven. Vandstanden i elven er nu faldet til det normale for årstiden, fortæller campingplads ejeren. Det betyder, **at der**, hvor jeg badede sidst vi var her, ja der er fremkommet den fineste sandstrand!

Trollstigen – Jordbær – Ørneveien – Dalsnibba

31. dag fredag d. 28. juni 2019

Fra Sogge Bru kører vi ad E136 ind i Romsdalen. Vi vil nemlig gerne se Trollveggen.

Trollveggen er enorm, nakken må helt tilbage for at skue de 1.800 m til tops. Heraf er de 1.000 m lodrette. Det er Europas højeste, lodrette væg. Den udfordrer mange basejumpere og klatrere. Dog er det nu ikke længere tilladt at basejumpe, og det skyldes flere dødsfald blandt basejumpere. Der er en mindetavle for både basejumpere og klatrere, der har sat livet til på Trollveggen.

Vi har en herlig dag, hvor vi oplevet så meget ... igen ... og et gensyn. Nu har vi rigtigt tid til at tage det hele ind, føler vi. Vejret er med os, lidt overskyet, men ikke en dråbe regn og sidst på dagen skinner solen klart gennem de hvide skyer.

Først klatrer (kører) vi op ad Trollstigen. Det er en betagende tur, lige såvel som det var nedad. Opad kan vi rigtigt se de snoede hårnålesving og udsigtspunktet, der nærmest er bygget som en ørnerede på toppen af fjeldet.

En sky oplyses af solens stråler og får form som en ørn! Det er da en magisk oplevelse!

Længere fremme på ruten er det udsigtspunktet Gudbrandsjuvet vi genser og gen-smager. For nybagte kanelboller og kaffe det må vi have igen med udsigt til den brusende elv.

Efter disse herlige oplevelser bliver det Valdalen ... mon jordbærrene er blevet modne? Jovist. Vi smovser i de største, rødeste og sødeste norske jordbær, efter indtag af havnecafeens hjemmelavede stegte torskefileter og hjemmelavede kartoffelchips med hvidløgsdressing til. Sikken svir!

Så blev det atter Ørneveien ned til Geiranger. Lige så betagende som på opturen. Et enormt stort krydstogtskib lå for svaj sammen med et mindre krydstogtskib.

Vi traver rundt i Geiranger og nyder det hele, solen, alle turisterne, de mange souvenirbutikker og ikke mindst afsejlingen af det store krydstogtskib. På behørig vis tudede det tre gange farvel og sendte dernæst *Time to say Goodbye* udover skibet og hele fjorden, mens det langsomt gled afsted.

Det var hårrejsende og bevægende og en stor oplevelse.

Som tidligere kom også Hurtigruten ind, lagde sig for svaj og fik samlet nye passagerer op.

Vi kravler opad, opad, ad omtrent lige så snoede veje som Ørneveien, op til højfjeldet og tager Nibbevejen til Dalsnibba.

Det er en snoet betalingsvej (150 NOK) med en stigning på 16-18 %, mener Mogens. Opad i 1.-2. gear og nedad i primært 1. gear. Det **var** stejlt.

På toppen, 1.495 moh har vi en fantastisk udsigt nedover Geiranger fjorden, altså i de få sekunder tågeskyerne lige lukker lidt op for synet. Vi var mange, der stod klar med kameraet!

På returvejen gør vi stop og betages af et klart syn nedover to enorme fjeldsøer.

Alle fire luftes vi på højfjeldet med en lille travetur i området bl.a. ned til søen med masser af is langs bredderne. Vi tilbringer aftenen og natten med lidt vest for Grotli på en gratis plads med udsigt til de smukke, sneklædte fjelde.

Aftenmenu: Norske grillede lammekoteletter, gulerødder og porrer svitset med hvidløg og til dessert naturligvis søde, norske jordbær. Åh, glemte vist lige at tilføje, at vi fejrede denne dejlige dag med at *livsnyde* en flaske Amarone til ovenstående herligheder, en skøn blanding af vidunderlige oplevelser rundet af med god mad.

Lom – Sognefjellsveien

32. dag lørdag d. 29. juni
2019

Vi kører igennem den lange Ottadal, omgivet af fjelde på begge sider, i retning mod byen Lom. Dalen kaldes også Norges Sahara, idet

fjeldmassiverne forvandler de fugtige vestenvinde til tørre fönvinde, når de suser gennem dalen. Og sandt er det i hvert fald, at der er behov for vanding af markerne. Det ses overalt.

Solen skinner, og Lom udforskes. Lom har en enestående stavkirke fra 1100-tallet. En af de største i Norge. Den ligger højt og flot, og øjet drages af de mange dragehoveder på alle hjørner og på tårnet, ligesom selve kirkerummet gør én ganske stum af benovelse over dette fantastiske bygningsværk.

Duften af nybagte kanelboller fra Bakeriet i Lom virker også umådelige dragende, og sammen med mange andre turister stiller jeg op i kø, for at tilegne mig disse lækkerier. Vi indtager dem på granitbænke ved den hvirvlende, brusende Ottaelv overfor Bakeriet.

Vi betages af alle de forskellige mineraler, der findes i Norge, og de er alle udstillet i både rå og poleret tilstand hos Fossheim Steinsenter. Her findes også Norges national sten. En fin, lyserød thulitt, der blev opdaget for omkring 200 år siden. Smuk og vidunderlig i poleret stand, sat ind i diverse smykker.

Udenfor Steinsenteret er der en *affalds stenbunke* – her er det gratis at berige sig. Dog max. 3 kg sten pr. person. Vi nøjes med et par små lyserøde stumper, som vi håber, er thulitt.

Hele eftermiddagen kører vi den smukkeste tur op over Sognefjellet, ca. 100 km. Og denne gang er solen med os. Så vi mødes konstant af betagende syn. Store vidder, øde, barske fjelde, fjeldsøer, elve, og sne så mange steder.

Vi må stoppe op flere gange og trave lidt væk fra vejen, og bare lade indtrykkene synke ind. Begge hunde har en fest i sneen. Vi ser også flere flotte isbræer på vores tur.

Sognefjellsvejen hører bestemt ikke til de bredeste, så der holdes godt udkig *rundt om hjørnerne...* det er kun lige at to autocampere kan passere hinanden. Visse steder må vi vige, holde stille, så modparten kan komme forbi.

Derudover deler vi i dag vejen med hundreder af cykelentusiaster, der *piner* sig selv, eller måske sætter en stor ære i at deltage i og gennemføre den årlige Jotunheimen Rundt på blot 430 km! De tramper ihærdigt i pedalerne på selv de mest stejle steder.

Ved Moen kører vi lige direkte ind for natten, på *vores vanlige* plads ved søen.

Valdres – Flye – Gedeost

33. dag søndag d. 30. juni 2019

Vi starter dagen med en god dosis regn fra ved 04-tiden, ved 05-tiden og 06-tiden og kl. 10, ja, da regner det stadig. Nå, OK! Vi må videre, trods vejruddisgen fra Yrs angiver *Heavy Rain all Day*.

Ved 13.30 tiden hører regnen periodisk op, og vi glædes ved enkelte solstrefj. Det lysner, og vi kan se den flotte, dramatiske Sognefjord, vi kører langs med på vej mod turistvejen Valdresflye, beliggende højt oppe i fjeldene. Valdresflye går mellem Garli og Hindsæter.

Det er et enestående vidstrakt landskab, så langt øjet rækker. I går kørte vi på vestsiden af Jotunheimen, i dag på østsiden på Valdresflye vejen og i det fjerne har vi Jotunheimens snedækkede fjelde og en enkelt isbræ.

Vi har set mange varder rundt omkring i fjeldene. Varder er sten, der er toppet op, for at hjælpe vandrere og andre med at finde vej.

Et fænomen, der er brugt i århundreder. Her på Valdresflye vejen finder vi nok den største varde, blot bestående af to sten, eller er det naturen/istiden, der har leget med kæmpestenene?

Kort efter Beitostølen ligger et lille madudsalg ved vejen. Her køber vi skønne, norske gedeoste, så fulde af smag og *velvære*, at de må nydes med camperens sidste flaske Amarone og Foccacia brød med oliven fra Bakeriet i Lom. Og dertil naturligvis solskin!

Vi overnatter på Steinholet Fjellcamp langt ude i ren natur.

Den Norske Souvenir – Rondane 34. dag mandag d. 1. juli 2019

Herligt at vågne op til den skønne natur og klart vejr. Foden, eller var det mit stenøj, støder på den flotteste granitsten med bånd af kvarts. *"Hvis jeg selv kan bære den hen til camperen, må jeg så få den med hjem?"* Uden et ord snupper min gode husbond stenen og glæder mig ved at finde plads til denne den flotteste souvenir fra Norge. Hvilket herligt minde fra vores enestående Norges tur. Den ligger nu på min terrasse, og minder mig dagligt om livsnydende øjeblikke i Norge.

Sidste Nationale Turistvej (for vores vedkommende) Rondane går fra Follidal til Sollia på vej 27. Flotte vidtstrakte fjelde på en bund af råhvidt lav, der lyser op mellem træerne og op over trægrænsen.

Ved Strømbu rasteplads, som er spændende udformet i beton, går vi tur ved Atna elven og henover Atna på en lidt udfordrende hængebro.

Den lille kiosk frister med diverse lokale strikvarer og madvarer. Vi snupper en røget lammepølse med og ved et senere stop også lidt tørret rensdyrkød.

Fra Sohlberplassen udsigtspunkt er der en enestående udsigt over Rondane fjeldet. Og vi erfarer, at baggrunden for valget af netop dette sted til udsigtspunkt, er ét af maler Harald Sohlberg kendt maleri *Vinternatt i Rondane Fjellene*.

Arkitekten ønskede at skabe et sted langs vejen, hvor man fik en total oplevelse af Rondane massivet. Flot er da også både rastepladsens udformning og udsigten.

Sidste overnatning i Norge er på smukt beliggende campingplads i Elverum. Med udsigt til elve og fjelde nyder vi varmen fra aftensolen. Det er ganske svært at forlade Norges betagende natur.

Sjötorp – Göta Kanalen

35. dag tirsdag d. 2. juli 2019

Hjemad, hjemad med et hyggeligt stop for natten ved Sjötorp, hvor Göta Kanalen begynder. Det bringer så mange gode minder frem fra vores dejlige sejltur gennem Göta Kanalen med Leif og Beate for nu mange år siden.

Spikens Fiskehavn

36. dag onsdag d. 3. juli 2019

Morgensol, bord og stole udenfor. Kaffe, juice, ristet brød, ost og smør, blødkogt æg og frugt. Den fineste morgenmad. Ren livsnyder luksus.

Og luksuslivet fortsatte hen på dagen. Endnu et minde fra sejlturen på Göta Kanalen blev genoplevet. En fantastisk fiskebuffet med kølig hvidvin indtages i dagen dejlige solskinsvejr i Spikens Fiskehavn i restaurant Sjöboden på Kållandsö. Det var lige så smagfuldt og delikat, som for 9 år siden.

Og vi overnatter naturligvis på stellpladsen i gæstehavnen.

Vadstena

37. dag torsdag d. 4. juli 2019

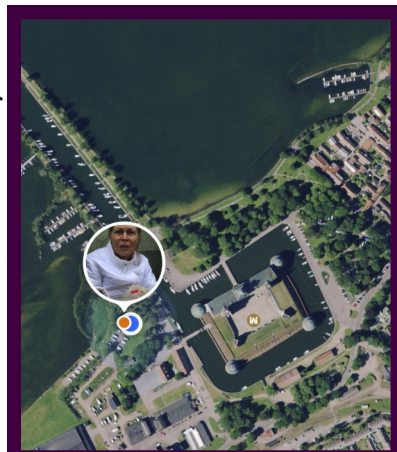
Minderne fra turen på Göta Kanalen står i kø... Vadstena, byen ved Vättern med lystbådehavn rundt om det enorme og flotte Vadstena Slot og Vadstena Kloster, ja, det må vi også gense.

Men der mangler noget i dag... det strålende solskinsvejr fra for 9 år siden, det er afløst af stærk blæst og regn, og indimellem særdeles voldsom regn og blæst. Såååå ... det blev en kort gåtur i Vadstena og en halv times gratis opera prøve på *Orpheus*, og dernæst opholdt vi os lunt, tørt og godt inden døre i camperen.

Sol, blæst og dase i Vadstena

38. dag fredag d. 5. juli 2019

Skøn, frisk, lang, blæsende, solskins travetur med to glade hunde. Der er marked i Vadstena med boder, karruseller og sang og musik. Vi guffer is midt i det hele og finder læ bag camperen om eftermiddagen i solen. Herligt at dase på en overligger dag med udsigt til det imponerende middelalderslot i Vadstena. Slottet er fra 1500-tallet.

Vores eneste udfordring: vi skal henover borgbroen, ind i gennem borggården, henover den anden borgbro for at komme på toilettet, og for at få brusebad. Gad vide om vi kan klare dagens udfordring?

Söderköping og Storån

39. dag lørdag d. 6. juli 2019

Det blev endnu et dejligt minde fra turen med Aurora.

Sluserne ved Söderköping, stemningen på havnekajen, et glas hvidvin og nachos, det måtte der til for at fordøje det hele. På den ene side Göta Kanalen, og på den anden side Storån, hvor vi sejlede så langt ind, som vi ikke troede det muligt, for til sidst at lande i centrum af Söderköping.

Her fulgte vi vore gaster Leif og Beate til togstationen.

Öland

40. dag søndag d. 7. juli 2019

Silende regn det meste af natten, og det styrter ned på vores tur videre frem mod Öland. Vi lander i regnvejr og solskin på fin plads med skøn natur i Mörbylånga på Öland. Vi har udsigt til en lille vig med masser af fugleliv.

Mere Öland

41. og 42. dag mandag d. 8. juli og tirsdag d. 9. juli 2019

Begge dage udforsker vi Södra delen af Öland og især det enorme, hede lignende område Stora Alvaret, 37 km langt og 15 km bredt.

Vi traver en tur ind til Möckelmossen, en stor, helt lav sø med et rigt fugleliv.

Stora Alvaret er flere steder barskt og goldt at se på umiddelbart. Men ved nærmere øjesyn findes en rigdom af små, skønne blomstrende planter i alskens farver. Meget smukt.

På Öland ligger også én af Sveriges ældste kirker, Resmo Kirken. Den må vi se. Den er bygget i 1100-tallet og der ses fine om end lidt utydelige kalkmalerier.

Fra en overnatning i et lille hyggeligt fiskerleje hjembringer vi den fineste fossil i en Ölandssten. Og så går turen rigtigt hjemad. Vi skal besøge Lis og Jan i Ølstykke i overmorgen, så derfor kun én overnatning tilbage i Sverige.

Hätteboda Vildmarkscamping

43. dag onsdag d. 10. juli 2019

Det blev et herligt sidste døgn i Sverige på Hätteboda Vildmarkscamping. Solen skinnede, præcis som den skulle, og vi fik alle fire et skønt dyp i Arasjön. Mange gode minder med børn og børnebørn dukkede op fra denne skønne, primitive plads. Her **må** vi altså alle op igen.

Kurs Kerteminde

44. dag torsdag d. 11. juli 2019

Efter et dejligt forkælelsesdøgn hos Lis og Jan er vi nu i gang med turens ultimativt sidste etape. Helt hjem til Kerteminde i det smukkeste, dejligste solskinsvejr.

Alle sider i dagbogen er fyldt med herlige oplevelser, og det er særdeles passende, at turen slutter i dag ... For der er ikke flere blanke sider i dagbogen!

En vidunderlige rejse på 10.002 km til Nordkapp og retur er til ende, og vi er fyldt til bristepunktet med gode minder, oplevelser og masser af livsnydende øjeblikke.

Og camperen? Ja, alle angreb på camperen er fixet og den står klar til flere, livsnydende oplevelser.

Og os? Ja vi er

Zum Reisen Topfit!

Inspirations- og kildemateriale:

Litteratur

Turen går til Norge af Merete Irgens og Steen Frimodt

Nasjonale Turistveger (Norwegian Scenic Routes) udgivet af Statens vegvesen oktober 2018 – og er 18 udvalgte norske turistveje. De findes beskrevet både med sværhedsgrad, højde over havet, rutelængde, vejnumre, antal færger og seværdigheder undervejs på www.nasjonaleturistveger.no Vi brugte beskrivelserne til at planlægge vores rute hjemmefra. I Norge fandt vi desuden Nasjonale Turistveger i papirformat.

Ved flere af de norske turistveje fandt vi desuden små brochurer/hæfter, der gav yderligere tips og ideer til den pågældende rute og området. Alle disse små brochurer indeholder desuden små detaljerede kort, som vi fandt meget nyttige.

Reiseguide 2019 Nord-Norge med Svalbard udgivet af Nordnorsk Reiseliv AS, Pb 1163, N-9504 Alta. www.nordnorge.com

Reiseguide 2019 Lofoten udgivet af Destination Lofoten AS, Pb 210, N-8301 Svolvær www.lofoten.info

Reiseguide 2019 Vesterålen – i hvalens rike udgivet Visit Vesterålen, Rådhusgata 11, N -8400 Sortland www.turistinfo@vestreg.no

Kort

Michelin Europa AtlasVejkort over 40 lande. Vejkort A4 format med spiralryg, kr. 199,-. I dette kort er Norge, Sverige og Finland i målestoksforholdet 1:1.500.000. Købt på www.fdm.dk

Vej- bro og tunnelafgifter

BroBizz virkede overalt og med høj fart. En enkelt blev efteropkrævet i Danmark via giro betaling.

Færger

Vi sejlede med rigtig mange færger. Ganske få gange var der lidt ventetid. I de fleste små brochurer fandt vi oversigt over færger og afgang og priser. Bemærk at prisen er væsentlig højere hvis køretøjet er over 6 meter (incl cykelstativ).

Diverse

Internettet er en udtømmelig kilde til inspirationsmateriale.

Internet og mobiltelefon:

I Norge, Sverige og Finland var der generelt god dækning
Der var WI-FI på de fleste campingpladser.

Livsnyderne:

www.Livsnyderne.nu

Livsnyderne@tdi.nu

Mogens & Rita

tlf. 4031 3337/3026 3337

Livsnyderne@tdi.nu
<http://livsnyderne.nu>